

релігійних обрядів і поєднана із заподіянням шкоди здоров'ю людей або статевою розпущеною. Також право на свободу світогляду і віросповідання відповідно до ст. 64 Конституції України може бути обмежено також в умовах воєнного та надзвичайного стану, діяльність релігійної організації може бути припинена у судовому порядку лише у випадках, прямо визначених у Законі України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Також наше законодавство передбачає систему заходів кримінально-правових гарантій забезпечення свободи віросповідання, яка зазнала кардинальних змін. Так, до чинного КК включено три нові кримінально-правові норми (ст. 178, ст. 179, ч. 2 ст. 180), виділено кваліфіковані склади злочинів (ч. 2 ст. 181), змінено формулювання диспозицій статей, перебудовано їх санкції тощо. Але ці та інші зміни потребують наукових досліджень для удосконалення кримінального законодавства.

Правовими гарантіями виступає передбачена ККУ кримінальна відповідальність за пошкодження релігійних споруд чи культових будинків, незаконне утримання, осквернення або знищення релігійних святинь, перешкоджання здійсненню релігійного обряду (статті 178-180).

Список використаних джерел:

1. http://pidruchniki.com/14940511/pravo/svoboda_svitoglyadu_virosповідання
2. Конституція України // Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua
3. Про свободу совісті та релігійні організації : закон України від 23 квіт. 1991 р. №987-XXI // Відомості Верховної Ради УРСР. - 1991.
4. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права (ООН, 1996) // Права людини. Міжнародні договори України, декларації, документи / упоряд. Ю. К. Качуренко. - К. : Юрінформ, 1992. - С. 36-63
5. Конвенция о защите прав и основных свобод (Совет Европы, 1950) // Действующее международное право : в 3 т. Т. 2 / сост. Ю. М. Колосов , Э. С. Кривчикова. - М. : Изд-во Моск. Независимого ин-та. междунар. права, 1997. - С. 108-124.

Роль правоохоронних органів у формуванні правової держави в умовах євроінтеграції України: до питання конституційного захисту

Биченко Є.Ю., студент Черкаського відділення ННІЗН НАВС *Науковий керівник*: кандидат юридичних наук, доцент *Калиновський Б.В.*

Правова держава - це ідеальна форма життєустрою людського суспільства, так як її основою є справедливість з усіма своїми елементами, перерахованими в Документі Копенгагенської наради Конференції з людського виміру НБСС від 29 червня 1990 року [2].

Правова держава - такий державний устрій, в якому «забезпечуються верховенство закону, непорушність основних прав і свобод людини, охорона інтересів особистості, взаємна відповідальність держави та громадян, захист суспільства від свавілля влади. Правова держава перетворює людину на функціонера, свідомого діяча, в особистість».

Те, що в Конституції України держава Україна проголошена демократичною правовою і соціальною державою (ст. 1) [1], саме по собі підказує, в якому напрямку має розвиватися правоохоронна діяльність держави. Це тому, що Конституція є стратегічною основою правового і демократичного розвитку нашої країни.

Дотримання законності не тільки мета діяльності правоохоронних органів, а й одна з функцій держави в цілому. Оскільки охорона правопорядку, прав і свобод громадян - загальна функція держави, про її реалізацію повинні дбати в принципі всі державні органи. У той же час, коли порушення прав і свобод громадян іншими особами або державними органами, установами та

організаціями пов'язано з порушенням конкретних правових норм про відповідальність за злочини чи інші правопорушення, коли виникає необхідність припинення таких дій або відновлення порушених прав - цей обов'язок покладається на правоохоронні органи.

Аналіз світової практики показує, що роль правоохоронних органів та інших державних і громадських структур, безпосередньо пов'язаних з протидією злочинності та іншими правопорушеннями, набагато більш значна, ніж визнавалося в минулі роки.

Більше того, абсолютно ясно, що чим вище рівень діяльності правоохоронних органів, тим більше можливостей для попередження і припинення злочинів, а також їх розкриття, тим більше у держави можливостей для захисту прав і свобод громадян, поновлення порушених прав. Щоб зрозуміти критерії, якими слід було б керуватися при віднесенні тих чи інших державних органів до числа правоохоронних, досить важливо усвідомити ознаки діяльності, що отримала назву правоохоронної діяльності.

Правоохоронна діяльність має ряд істотних ознак:

- здійснюється не будь-яким способом, а лише за допомогою застосування юридичних заходів впливу (до них належать заходи державного примусу і стягнення, регламентовані законом);

- застосовувані в ході її здійснення юридичні заходи впливу повинні строго відповідати розпорядженням закону чи іншого правового акта;

- реалізується в установленому законом порядку, тобто з дотриманням певних процедур;

- її реалізація покладається на спеціально уповноважені державні органи [3, с. 44].

Таким чином, правоохоронна діяльність - це така державна діяльність, яка здійснюється з метою охорони права спеціально уповноваженими органами держави, шляхом застосування юридичних заходів впливу в суворій відповідності з законом і при неухильному дотриманні встановленого ним порядку. Так, Р.Я. Шай правоохоронну діяльність охарактеризував наступним чином:

- по-перше, ця діяльність спрямована на охорону права від будь-яких порушень;

- по-друге, вона може здійснюватись не в будь-який спосіб, а лише через застосування нормативно-правових актів;

- по-третє, ця діяльність повинна відповідати приписам матеріального закону;

- по-четверте, вона реалізується з додержанням певних, встановлених у процесуальному законі процедур,

- по-п'яте, правоохоронна діяльність безпосередньо пов'язана із застосуванням примусу стосовно осіб, які порушують право;

- по-шосте, вона реалізується спеціально уповноваженими на те органами, переважно це відповідно підготовлені службовці, в основному - юристи [4, с. 17].

Варто зазначити, що на сучасному етапі існує тенденція до наближення (інтеграції) відомих у світі національних правових систем, що останніми роками стає дедалі відчутнішою, зумовлює визначення напрямів реформування правоохоронних органів з урахуванням досвіду інших країн, зокрема країн Європейського Співтовариства. Поетапна реорганізація правоохоронних органів України передбачає їх перетворення на багатофункціональне відомство європейського зразка, на яке покладено реалізацію адміністративно-розпорядчої функції у сфері забезпечення внутрішньої (публічної) безпеки на засадах багатопрофільності, демілітаризації та розумної децентралізації управління. Наразі актуальними є перспективи впровадження нової моделі організаційної

роботи правоохоронних органів з їх переорієнтацією на виконання обслуговувальної (сервісної) функції та підвищення культури правоохоронної роботи.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141.
2. Документ Копенгагенського совещания Конференции по человеческому измерению СБСЕ от 29.06.1990 года // [Электронный ресурс]. - Режим доступа: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_082.
3. Гуценко К.Ф., Ковалёв М.А. Правоохранительные органы : учебник для юридических вузов и факультетов. Издание 9е, переработанное и дополненное / под ред. К.Ф. Гуценко. - М.: ИКД Зерцало - М, 2010. - 440 с.
4. Шай Р. Я. Правоохоронна функція правової держави: теоретико-практичний аспект : автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук : 12.00.01 - теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень / Роман Ярославович Шай ; Національний університет «Львівська політехніка». - Львів, 2012. - 20 с.

Конституційний захист і гарантії забезпечення в Україні прав та свобод людини і громадянина - головні передумови її євроінтеграції

Бобко Т.В., молодший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем психологічного забезпечення навчально-виховного процесу ННІПП НАВС

У теперішній непростий для нашої держави час, на її шляху до євроінтеграції, який передбачає здійснення низки реформ, дослідження реальних змін у всіх гідках влади, характері й механізмі взаємовідносин між суспільством, державою та особистістю, все більшого значення набуває необхідність надійного захисту й забезпечення конституційних прав і свобод людини і громадянина як найвищих людських цінностей.

Варто зазначити, що закріплені в Конституції України 1996 року [1] ці найважливіші й невід'ємні суб'єктивні права і свободи кожної людини проголошено й гарантовано українською державою не вперше. Ще на теренах XVIII ст. вони знайшли своє змістовне відображення в Конституції Пилипа Орлика 1710 року [2].

Цілком зрозуміло, що сьогодні права людини порівняно з правами громадянина - більш пріоритетні, оскільки права людини поширюються на всіх і кожного, хто проживає у тій або іншій державі, в той час як права громадянина - лише на тих осіб, які є громадянами певної країни.

Відповідно до чинної Конституції України, основне право громадянина - його можливість здійснювати певні дії для задоволення своїх духовних, моральних і матеріальних інтересів, встановлених державою і закріплених у національному законодавстві та інших нормативно-правових актах країни.

Питання прав і свобод людини і громадянина є важливою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики держави. У демократичному суспільстві саме держава є головним гарантом свободи людини. Саме свободу людини характеризує принцип рівних правових можливостей, правового сприяння і правової охорони, що закріплено Конституцією України. В основному Законі країни визначено низку її основних прав і свобод (громадянські, політичні, економічні, соціальні, екологічні, культурні, сімейні), які разом із конституційними принципами та гарантіями утворюють статус особистості в Україні. У свою ж чергу, цей статус громадянина України визначається і його певними обов'язками перед державою та іншими громадянами [3].

На думку українських вчених, зокрема, С.Д. Гусарева, А.М. Колодія, В.В. Копейчикова, найважливішими обов'язками українських громадян є збереження інтересів держави, додержання Конституції та законів України, захист